

РОЗДІЛ 2

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

УДК 342-5

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЧНИХ АКТИВ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ: НЕДОЛІКИ ТА НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ

CONSTITUTIONAL AND LEGAL MECHANISMS OF IMPLEMENTING STRATEGIC ACTS PARLIAMENT OF UKRAINE: THE DISADVANTAGES AND AREAS OF IMPROVEMENT

Берназюк І.М.,
к.ю.н., радник заступника Голови
Національне агентство запобігання корупції

Стаття присвячена дослідженню конституційно-правового механізму реалізації стратегічних актів Верховної Ради України. Визначається поняття реалізації стратегічних актів парламенту; охарактеризовано елементи конституційно-правового механізму реалізації відповідних актів; виявлено недоліки правового механізму реалізації стратегічних актів Верховної Ради України та розроблено пропозиції щодо його удосконалення.

Ключові слова: стратегічний акт, Верховна Рада України, конституційно-правовий механізм, реалізація.

Статья посвящена исследованию конституционно-правового механизма реализации стратегических актов Верховной Рады Украины. Определяется понятие реализации стратегических актов парламента; охарактеризованы элементы конституционно-правового механизма реализации соответствующих актов; выявлены недостатки правового механизма реализации стратегических актов Верховной Рады Украины и разработаны предложения по его усовершенствованию.

Ключевые слова: стратегический акт, Верховная Рада Украины, конституционно-правовой механизм, реализация.

The article investigates the constitutional and legal mechanism for implementing the policy of the Verkhovna Rada of Ukraine. Determined implementation of strategic concepts acts of Parliament and justified belief that the implementation of a strategic instrument – the process is wider than the implementation of a legal act, since it is not enough simply as prescribed relevant rules or their application in practice of the subject, which is addressed to rate. It was determined that the primary responsibility for implementing the strategic acts of the Verkhovna Rada of Ukraine relies on the government.

In the article the characteristic elements of the constitutional and legal mechanism for implementing the strategic acts of the Parliament of Ukraine as entities responsible for the implementation of such acts; planning and strategy implementation acts determining the appropriate timing of events; definition of regulations, the adoption of which is necessary to achieve the objectives enshrined in the act strategically; drafting regulations; implementation of provisions strategic acts in regulations; monitoring the implementation of strategic acts; reporting on the status of their implementation; monitoring of strategic documents.

Based on the scientific and legal analysis of defective constitutional and legal mechanism for implementing the strategic acts of the Verkhovna Rada of Ukraine and suggestions for its improvement. Most attention paid to the need to improve the mechanism for implementing the agreement on formation of the coalition factions and raising the government's responsibility to implement its program of activities.

Key words: strategic act of Parliament of Ukraine, constitutional and legal mechanism, implementation.

Прийняття стратегічних актів Верховної Ради України є однією з форм реалізації її конституційних повноважень, які передбачені ст. 85 Конституції України. Лише точне виконання рішень, що містяться у таких актах, дозволяє говорити про те, що відповідні конституційні повноваження були реалізовані, а парламент виконав свою функцію у сфері державного стратегічного планування.

Проте, поточний стан реалізації стратегічних актів Верховної Ради України характеризується певною нестабільністю, недостатньою системністю та повнотою їх виконання, що обумовлено недосконалістю конституційно-правового механізму реалізації стратегічних актів парламенту. У зв'язку з цим порушена у статті проблема є актуальним напрямком дослідження сучасної науки конституційного права.

Актуальність теми дослідження підтверджується також недостатністю наукових робіт, присвячених характеристиці механізму реалізації стратегічних актів суб'єктів владних повноважень.

Деякі аспекти реалізації актів суб'єктів владних повноважень досліджували такі вчені, як: О. В. Бойко, Ф. Г. Бурчак, О. Т. Волошук, Л. М. Горбунова, А. М. Колодій, І. О. Костицька, Т. В. Скоромоха, О. Г. Степаненко, М. О. Теплюк, В. І. Цоклан, О. О. Томкіна, В. Д. Чуба та ін. Однак, дослідження цих науковців в основному присвячені вивченню механізму реалізації нормативно-правових актів. При цьому на сьогодні відсутні комплексні

дослідження, присвячені визначенню та характеристиці конституційно-правового механізму реалізації стратегічних актів Верховної Ради України.

Метою статті є визначення сучасного стану конституційно-правового регулювання реалізації стратегічних актів Верховної Ради України та розробка пропозицій щодо його удосконалення. Для досягнення поставленої мети сформульовані наступні завдання: визначити поняття реалізації стратегічних актів парламенту; охарактеризувати елементи конституційно-правового механізму реалізації відповідних актів; виявити недоліки правового механізму реалізації стратегічних актів Верховної Ради України та розробити пропозиції щодо його удосконалення.

Реалізацію нормативно-правових актів у науковій літературі розглядають у двох аспектах [1, с. 251]: як результат та як процес. У першому аспекті реалізація означає точне та своєчасне (у встановлені строки) досягнення поставленої у акті мети. Як процес, реалізацію доцільно розглядати у контексті механізму як систему взаємопов'язаних елементів, за допомогою яких забезпечується досягнення поставленої мети.

Водночас, реалізація стратегічного акта – процес більш масштабний, ніж реалізації нормативно-правового акта, оскільки для цього недостатньо простого дотримання приписів відповідних норм або застосування їх у практичній діяльності суб'єкта, якому адресована норма. Реалізація стратегічного акта потребує вжиття активних

дій, передусім, зі сторони органів державної влади, їх посадових осіб, прийняття нормативно-правових актів, організаційно-розпорядчих документів та ін. Тобто для втілення приписів стратегічних актів, як правило, необхідне їх відображення (імплементация) в нормативно-правових актах або в актах організаційно-розпорядчого характеру. За цією характеристикою реалізація стратегічних актів має більше спільних ознак з реалізацією права як такого, ніж з реалізацією нормативно-правових актів.

Зокрема, реалізація права як такого – це усі шляхи набуття ним властивостей позитивного утворення, переведення його з модусу лише потенційно можливих у даному соціумі юридичних форм, з рівня природного права на рівень реального чинника суспільного життя [2, с. 406].

Таким чином, реалізацію стратегічного акта у загальному розумінні можна визначити як досягнення мети, визначеної у такому акті, шляхом поетапного виконання закріплених у ньому завдань, за допомогою визначених засобів (стратегії), хоча останній пункт може визначатися безпосереднім виконавцем.

З цього приводу на прикладі реалізації актів уряду О. О. Томкіна зауважує, що реалізацію таких актів можна розглядати як процес і як результат. Як процес, реалізація цих актів може означати порядок здійснення адресатами розпорядчих приписів за участю інших суб'єктів права правомірної діяльності щодо виконання і використання таких приписів. Як результат, реалізація розпорядчих актів Кабінету Міністрів України може означати досягнення повної відповідності між їх приписами і фактичною діяльністю їх адресатів [3, с. 119].

Для того, щоб оцінити поточний стан механізму реалізації стратегічних актів Верховної Ради України, звернемося до аналізу законодавства у цій сфері.

Так, одним з найменш урегульованих у конституційному законодавстві України є питання щодо механізму реалізації угоди про утворення коаліції. Зокрема, аналіз норм, у яких йдеться про утворення коаліції депутатських фракцій, та про її роль у системі державного управління (ст. ст. 83, 106, 114 Конституції України, ст. 11 Закону України «Про Кабінет Міністрів України», § 5 Регламенту Кабінету Міністрів України), дозволяє зробити висновок, що в основі механізму реалізації узгоджених політичних позицій коаліції депутатських фракцій є виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, яка має ґрунтуватися на таких узгоджених позиціях.

У зв'язку з цим, необхідно констатувати, що основним суб'єктом, відповідальним за реалізацію коаліційної угоди, виступає Кабінет Міністрів України. Подібна точка зору висловлюється деякими науковцями.

Наприклад, зазначається, що головне завдання уряду – виконати коаліційну угоду, оскільки шляхом укладення такої угоди утворюється коаліційна більшість, яка потім признає уряд, який і має цю угоду виконувати. Однак, незважаючи на це, жодного разу уряд не взяв коаліційну угоду в роботу як свою абсолютну рамку, програму, операційний план [4].

На цій підставі деякі дослідники пропонують доповнити підстави звільнення (відставки) Прем'єр-міністра України, визначені в Законі України «Про Кабінет Міністрів України» такою підставою як невиконання пунктів коаліційної угоди, що дозволить підвищити його відповідальність за стан реалізації завдань, визначених у цій угоді [5].

Безперечно, можна погодитись з думкою науковців у частині, що стосується пропозицій щодо підвищення відповідальності Кабінету Міністрів України за виконання коаліційної угоди, і визначення уряду головним її виконавцем. Водночас, справедливо зауважити, що, виходячи зі змісту ст. ст. 113-114 Конституції України, Кабінет Міністрів України відповідальний не лише за реалізацію

коаліційної угоди та інших актів Верховної Ради України, але і за виконання актів Президента України, оскільки: по-перше, уряд відповідальний перед Президентом України і Верховною Радою України; по-друге, у формуванні складу Кабінету Міністрів України приймають участь коаліція депутатських фракцій та глава держави. До того ж глава держави також приймає участь у формуванні персонального складу Кабінету Міністрів України (ст. 113 Конституції України).

Таким чином, Кабінет Міністрів України як вищий орган виконавчої влади є головним виконавцем угоди про коаліцію депутатських фракцій та інших актів Верховної Ради України, а також щорічних послань Президента України та інших його актів, у т. ч. стратегічного характеру. Причому основним способом реалізації урядом завдань, визначених в актах парламенту та глави держави, є розробка Програми своєї діяльності, яка ґрунтується на таких завданнях, та належне її виконання.

У Законі України «Про Кабінет Міністрів України», Регламенті Верховної Ради України та Регламенті Кабінету Міністрів України передбачено ряд гарантій забезпечення реалізації урядом коаліційної угоди, зокрема: 1) Програма діяльності уряду (яка ґрунтується на узгоджених політичних позиціях коаліції депутатських фракцій) схвалюється Верховною Радою України; 2) один раз на рік парламент розглядає звіт Кабінету Міністрів України про хід і результати виконання схваленої ним Програми діяльності; 3) щотижнева організація парламентом «години запитань до Уряду», під час якої депутати можуть поставити запитання з визначеної теми; 4) можливість винесення резолюції недовіри Кабінету Міністрів України, у т. ч. внаслідок невиконання ним Програми своєї діяльності; 5) закріплення обов'язку уряду виконувати доручення Верховної Ради України; 6) визначення обов'язку Кабінету Міністрів України надавати відповіді на депутатські запити та звернення.

Визначаючи механізм реалізації коаліційної угоди, необхідно зауважити, що хоча головним її виконавцем виступає Кабінет Міністрів України, однак, це не звільняє Верховну Раду України від обов'язку самостійно реалізовувати окремі завдання шляхом прийняття законів та інших нормативно-правових актів.

Зарубіжні науковці на підставі проведеного дослідження відносно впливу коаліційної угоди на законодавчий процес дійшли до висновку, що у випадку, якщо парламент включає до тексту коаліційної угоди конкретні законопроекти, які плануються прийняти, то шанси на те, що такі законопроекти у період роботи парламенту відповідного скликання будуть прийняті, суттєво збільшуються. Для опозиції включення конкретних законопроектів до тексту коаліційної угоди є сигналом до більш активних дій щодо обґрунтування своєї позиції проти проходження законопроекту в остаточному голосуванні; для уряду це означає, що робота з розробки законопроектів (якщо уряд відповідальний за таку роботу) має здійснюватися першочергово відносно цих законопроектів, а дії щодо забезпечення їх реалізації мають виконуватися швидше [6, с. 17-18]. Відповідно, це позитивно впливає на стан виконання самої коаліційної угоди.

В тексті чинної коаліційної угоди [7] не визначаються конкретні законопроекти, які необхідно прийняти парламенту з метою реалізації запланованих реформ. Означене можна вважати ще однією причиною повільних темпів виконання реформ, закріплених у коаліційній угоді.

Деякі науковці причину неналежної реалізації коаліційних угод вбачають, передусім, у невизначеності їх конституційно-правового статусу.

Так, В. Д. Чуба, на підставі аналізу Рішення Конституційного Суду України від 17 вересня 2008 р. № 16-рп/2008 [8], яке відзначає як невід'ємну рису коаліції те, що це об'єднання обов'язково створюється на

встановлених Конституцією України та Регламентом Верховної Ради України засадах, ставить під сумнів можливість формування коаліції в тому випадку, якщо відповідні норми в Регламенті Верховної Ради України відсутні [9, с. 77].

Отже, можна погодитись з думкою науковця з приводу того, що визначення у Регламенті Верховної Ради України норм, що регламентують процедуру утворення коаліції депутатських фракцій та укладення коаліційної угоди, є конституційною вимогою, яка має бути реалізована для більш чіткого визначення статусу коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України. Однак, спірною видається точка зору щодо того, що за умов відсутності відповідних норм у Регламенті Верховної Ради України, коаліція депутатських фракцій не може бути утворена, оскільки, норми Конституції є нормами прямої дії. Крім того, сформована коаліція є важливим суб'єктом конституційних правовідносин, зокрема, тільки за її безпосередньої участі Верховною Радою України та Президентом України може бути сформований персональний склад Кабінету Міністрів України. Тому, попри невизначеність статусу коаліції депутатських фракцій у Регламенті Верховної Ради України, угода про коаліцію є стратегічним актом, який в ієрархії інших документів стратегічного характеру займає одне із вищих місць. Однак, для забезпечення її належного виконання статус угоди має бути чітко визначений у Регламенті Верховної Ради України.

Що стосується інших стратегічних актів українського парламенту, до яких, зокрема, належать закони, у яких визначаються засади внутрішньої та зовнішньої політики в цілому або в окремих сферах, концепції, стратегії суспільного та державного розвитку, державні цільові програми (які схвалені законами) та ін., то особливості їх виконання залежать від форми відповідного акта.

Так, організація виконання стратегічних актів, які прийняті у формі законів, покладається на уряд, оскільки відповідно до ст. 140 Регламенту Верховної Ради України, після набрання чинності законом Апарат Верховної Ради України разом з відповідним головним комітетом веде справу закону, яка, крім іншого, містить прийнятий Верховною Радою України план організаційних, кадрових, матеріально-технічних, фінансових, інформаційних заходів для реалізації положень прийнятого закону, а також повідомлення, що надійшли до Верховної Ради України, про хід виконання цього плану Кабінетом Міністрів України [10].

Отже, функція щодо організації та забезпечення виконання законів здійснюється Кабінетом Міністрів України, а Верховна Рада України приймає план відповідних заходів, необхідних для належного виконання законів. Відповідно до § 115 Регламенту Кабінету Міністрів України такий план готує уряд за зверненням комітету Верховної Ради України, відповідального за розробку закону.

Крім того, пропозиції щодо підвищення ефективності дії закону можуть подавати Вища рада правосуддя, Верховний Суд України, вищі спеціалізовані суди України, Міністерство юстиції України, Генеральна прокуратура, інші органи державної влади, органи місцевого самоврядування (п. 4 ст. 140 Регламенту Верховної Ради України).

Безпосереднє виконання законів України, постанов Верховної Ради України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, на підставі § 75 Регламенту Кабінету Міністрів України, забезпечують міністерства, інші центральні та місцеві органи виконавчої влади, Рада міністрів Автономної Республіки Крим. Для цього Кабінет Міністрів України готує план, у якому зазначаються положення (завдання), відповідальність за реалізацію (виконання) яких покладена актом на Кабінет Міністрів України, заходи з реалізації (виконання) зазначених по-

ложень (завдань), органи, відповідальні за виконання, строк виконання (у разі потреби) [11].

Водночас, зважаючи на те, що реалізація стратегічних актів, у т. ч. прийнятих у формі законів або постанов парламенту, має певні особливості, то встановлення загального з нормативно-правовими актами порядку виконання суттєво знижує ефективність їх реалізації. У зв'язку з цим доцільно запропонувати у Главі 3 Розділу 11 Регламенту Кабінету Міністрів України передбачити окремий параграф, присвячений плануванню заходів щодо реалізації стратегічних актів Верховної Ради України та Президента України. Зокрема, у плані реалізації стратегічного акта, крім заходів, закріплених у § 115 Регламенту Кабінету Міністрів України (кадрових, організаційних, фінансових, матеріально-технічних та інформаційних), необхідно визначити такі структурні елементи як: перелік законопроектів та проектів інших нормативно-правових актів, прийняття яких необхідне для реалізації стратегічного акта, та строків їх розробки; суб'єктів, відповідальних за розробку проектів нормативно-правових актів; методику оцінки стану реалізації стратегічного акта; строки підготовки звітності щодо його виконання та ін.

Таким чином, оцінюючи поточний стан правового регулювання питання щодо реалізації стратегічних актів Верховної Ради України, необхідно зауважити, що в законодавстві в цілому визначено: порядок планування та організації забезпечення виконання законів та інших актів парламенту, суб'єктів організації та забезпечення виконання, встановлені окремі гарантії забезпечення виконання актів парламенту. Однак, в цих нормах не врахована специфіка змісту стратегічних актів Верховної Ради України, що потребує визначення особливого порядку організації та забезпечення їх реалізації. Особливо це стосується угоди про утворення коаліції депутатських фракцій, порядок реалізації якої визначений лише у контексті виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, яка ґрунтується на узгоджених політичних позиціях її учасників, тобто фактично на положеннях коаліційної угоди. Однак інші аспекти її реалізації законодавством України не визначені.

Особливостями реалізації стратегічних актів Верховної Ради України є: 1) головним виконавцем цих актів є Кабінет Міністрів України; 2) реалізація стратегічних актів парламенту здійснюється, головним чином, шляхом врахування їх положень у Програмі діяльності Кабінету Міністрів України та подальшого належного виконання Програми урядом; 3) для реалізації стратегічних актів Верховної Ради України необхідна імплементація (врахування) їх положень у відповідні нормативно-правові акти.

Для удосконалення механізму реалізації стратегічних актів суб'єктів владних повноважень необхідно: 1) запровадити практику визначення в коаліційній угоді назв законопроектів, які необхідно прийняти парламенту з метою реалізації запланованих реформ, та їх конкретних принципів положень; 2) у Главі 3 Розділу 11 Регламенту Кабінету Міністрів України передбачити окремий параграф, присвячений плануванню заходів щодо реалізації стратегічних актів Верховної Ради України; 3) визначити у якості обов'язкової вимоги до проекту закону та іншого нормативно-правового акта їх узгодження із цілями та завданнями, закріпленими у стратегічних актах Верховної Ради України, Президента України та Кабінету Міністрів України; 4) визначити механізми узгодження політичних позицій коаліції депутатських фракцій та глави держави.

Перспективою подальших наукових досліджень у цій сфері може стати визначення напрямків удосконалення контролю за реалізацією стратегічних актів суб'єктів владних повноважень, що є однією з умов їх належного виконання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Алексеев С. С. Теория права / С. С. Алексеев. – М. : БЕК, 1995. – 320 с.
2. Загальна теорія держави і права : підручник / М. В. Цвік, О. В. Петришин, Л. В. Авраменко та ін. ; за ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПРН України М. В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПРН України О. В. Петришина. – Х. : Право, 2009. – 584 с.
3. Томкіна О. О. Акти Кабінету Міністрів України : теоретичні засади видання та реалізації : Дис. ... канд. юрид. наук за спец. : 12.00.07 / О. О. Томкіна. – К., 2005. – 203 с.
4. Нанівська В. Сила коаліції – у підзвітності уряду / В. Нанівська // Українська правда. – 2016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pravda.com.ua/columns/2016/02/4/7097658/>.
5. Експерти : коаліційна угода Блоку Порошенка – не правовий документ // Українська правда. – 2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.pravda.com.ua/news/2014/10/30/7042719/view_print.
6. Pedersen H. The impact of coalition agreements on the legislative process / H. Pedersen, F. Christiansen // Danish Political Science Association. – 2012 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://dpsa.dk/papers/Coalition%20agreements%20and%20the%20legislative%20process_HNP&FJC_Vejle.pdf.
7. Угода про коаліцію депутатських фракцій «Європейська Україна» : Угода Верховної Ради України від 27 листопада 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/n0001001-15>.
8. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 105 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення положень частин шостої, сьомої, дев'ятої статті 83 Конституції України (справа про коаліцію депутатських фракцій у Верховній Раді України) від 17 вересня 2008 року № 16-рп/2008 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v016p710-08>.
9. Чуба В. Д. Конституційно-правовий статус коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України : сутнісний і структурно-функціональний аспекти / В. Д. Чуба // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право. – 2016. – Вип. 36. – Т. 1. – С. 75–80.
10. Про Регламент Верховної Ради України : Закон України від 10 лютого 2010 року № 1861-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1861-17>.
11. Про затвердження Регламенту Кабінету Міністрів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 18 липня 2007 року № 950 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/950-2007-%D0%BF>.

УДК 342.553(477):342.591

ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ЯК СПОСІБ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА РОЗВ'ЯЗАННЯ МУНІЦИПАЛЬНО-ПРАВОВОЇ КОЛІЗІЇ

INTERACTION OF PUBLIC AUTHORITIES AS A WAY TO PREVENT AND RESOLVE CONFLICTS OF LAW IN MUNICIPAL LAW

Ленгер Я.І.,
к.ю.н., доцент, доцент кафедри конституційного права
та порівняльного правознавства
Ужгородський національний університет

Стаття присвячена з'ясуванню питання взаємодії місцевих органів державної влади та органів місцевого самоврядування. В ході дослідження встановлено, що взаємодія органів державної влади та органів місцевого самоврядування сприяє запобіганню правових колізій в муніципально-правових актах. Констатовано, що за допомогою координації та контролю як різновиду форм такої взаємодії досягається найкращий результат при розв'язанні муніципально-правових колізій.

Ключові слова: муніципально-правова колізія, муніципально-правовий акт, органи державної влади, органи місцевого самоврядування, форми взаємодії, контроль, координація.

Статья посвящена выяснению вопроса взаимодействия местных органов государственной власти и органов местного самоуправления. В ходе исследования установлено, что взаимодействие органов государственной власти и органов местного самоуправления способствует предотвращению правовых коллизий в муниципально-правовых актах. Констатировано, что с помощью координации и контроля как разновидностей форм такого взаимодействия достигается наилучший результат при решении муниципально-правовых коллизий.

Ключевые слова: муниципально-правовая коллизия, муниципально-правовой акт, органы государственной власти, органы местного самоуправления, формы взаимодействия, контроль, координация.

The article is devoted to clarifying the interaction of local authorities and local governments. The study found that the interaction of public authorities and local governments helps prevent conflicts of law in municipal legal acts. Stated that through coordination and control a variety of forms such interaction is achieved best results in solving municipal legal conflicts.

In legal literature emphasizes the importance of interaction between the branches. It is very important point is the interaction between not only by public authorities, representing a branch of government, but also between local authorities and local governments that are members of public authorities in the field.

During interaction, rightly understood actively coordinated, coordinated activity of several legal entities, resulting in decision-making and aims to achieve a common goal. At the same time as any ongoing interaction phenomenon characterized by the following inherent characteristics. First, there must be two or more entities. Secondly, the actors must perform concerted action, which are based on current legislation. Thirdly, eventually considered a common purpose.

As a result found that the interaction between public authorities Ukraine – is active, coordinated activities of the state and local governments, resulting in making decisions and taking action in accordance with the Constitution of Ukraine, laws and other regulations, and aims to achieve a common common goal – to solve local issues and implementation of delegated powers.

Key words: municipal legal conflict, municipal legal act, public authorities, local governments, forms of interaction, control, coordination.

У Конституції України закріплюється поділ влади на три рівні: законодавчий, виконавчий та судовий. При цьому визначаються також рівні публічної влади: загальнодержавний (державна влада) і муніципальний

(органи місцевого самоврядування та місцеві органи державної виконавчої влади). Органи місцевого самоврядування не входять до системи органів державної влади. Для ефективного функціонування держави всі